Ч. 191 Второк 26 серпня (7 вересня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти полїтичні.

(Голоси праси про конференцию парляментарної комисиї правицї з правительством).

Майже всї часописи заговорили тепер о нарадах правительства з парляментарною комисією правицї. Тї голоси праси тим цїкаві, що подають бажаня поодиноких сторонництв і тому наводимо їх. І так:

Politik праска, яко відгомон февдалів ческих виступила в справі конференциї дуже рішучо. Она тїшить ся дуже, що більшість парляментарна стоїть незрушимо при проґрамі, висказаній в адресї троновій; що правительство— по довшій блуканинї — задумало оперти ся на сїй більшости і думає, що ґр. Баденї одержав на свій зворот в право повномочіє від корони, що проте і корона годить ся на проґраму більшости; она струже пальцем під ніс обструкциї, що численні демонстрациї еї вийшли лише на шкоду Нїмцям; она жадає, щоби більшість нї на волос не спускала з своїх змагань принципіяльних; она жадає від правительства повної поруки на все, що має стати ся в найблизшій будучинї, она бачить, що тронова річ є ідентична з проґрамою більшости; она радить ужити строгих мір на зломанє обструкциї, а вкінци каже Politik, що наколи би і розбили ся переговори з правительством, то більшість остоїть ся такою, якою витворилась.

Triester Ztg. каже: Тепер не розходить ся так дуже о те, яке становище займе правительство супроти більшости, а головно о способи, через які можна би уздоровити парляментаризм австрийский, що находить ся в повнім декаденциї, подібно як і лїтература. Є се револьта зерів проти духа, борба глупоти з розумом, крикачів з людьми думки і розуму. А зло се росте тим більше, що лучші елементи парляменту мовчать на те все з боязни мабуть перед своїми виробцями, що навчились любовати ся в пустій опозициї і скандалах.

Deutsches Volksblatt, орґан антисемітів, радує ся, що вжа раз покінчили ся залицяня Чехів з ґр. Баденїм, а правительство приняло ся за управильнене відносин межи собою а всею більшостию парляментарною. З нового парляменту винесли доси користь лише самі Чехи, одержавши звісні розпорядженя язикові. З нарад комисиї виходить до тепер то, що правительство рішило ся свою управу на будуче так уладити, щоби она доконала політичну, национальну і господарску проґраму більшости. При тім старає ся правительство рушити з місця машину парляментарну. Се значить одно, що зломити обструкцию. Яких средств ужие до сего ґр. Баденї — не звісно. О сїм буде говорити правительство з субкомітетом. Октроювати реґулямін — годї.

„Die Reichswehr", яко орґан півофицияльний, каже: Сталось се, що мусїло стати ся. З одної сторони правительство, що з великою терпеливостию заходило ся коло приборканя обструкциї. Се не удало ся. Всякі переговори розбиті. З другої сторони бачимо в парляментї леґальну більшість, що задля обструкциї не була в силї, почати яку-небудь позитивну роботу. З третої сторони бачимо державу, що не може з вітром гратись і свої інтереси легковажити. З того і вийшло, що правительство, котре не є парляментарним, а лише цїсарским, звернулось задля обезпеки інтересів держави до леґальної більшости парляментарної і в тім напрямі з нею укладає ся. Тут не диктує нїхто нїкому нїяких правил. Не розходить ся також о рішене питаня, хто перший до кого зблизив ся? Зближене наступило з конечности і з огляду на інтереси державні. А що стане ся з обструкциєю? Обструкция може собі іти дальше своєю дорогою, куди очи понесуть, може вигуковати, грозити, демонструвати, що їй до вподоби. З нею нїхто вже не буде заходити ся.

Nar. Listy кажуть в дусї ческого еґоїзму: Ґр. Баденї потребує нас (правицю), тож тепер найлучша пора, примінити до него норму: do ut des. Треба добути для Чехів цїлий ряд нових концесий. Най собі таку політику хто-небудь називає навіть Luogo di trafico, але в політичнім житю принцип сей практичний, тим більше, що ґр. Баденї нам охотний. Заходить лише питане, чи за сї концесиї маємо єму віддати ся безуслівно? Може шкода, видавати всї атути з рук? Чи можемо концесиями подїлити ся і з нашими союзниками? До перевороту конституциї в нашім дусї ґр. Баденї не склонить ся. Тому і мусимо у него богато виторгувати, щоби нарід наш не кривдував собі. Найже-ж наші заступники добре роздумають, що буде лучше і чи вдоволити ся концесиями в напрямі рівноправности і одержаня висших посад, чи стояти при наших правнодержавних претенсиях?

N. Wiener Tagblatt каже, що „зелїзний

---

8)

З записок сибірского туриста.

(З росийского — В. Короленка).

(Дальше).

На поклик асесора підійшли вартівники близше і ми приступили до мерця. Насамперед зблизив ся Беcрилов і здер скоро з трупа покриву.

Мимохіть подались ми всї назад тремтячи на вид страшного образу, який нам представив ся: цїлу грудь мерця становила одна одинока глубока рана. Мороз перейшов нас всїх аж до глубини на вид того зьвірского злочину. Кожда поодинока рана була смертельна, але по більшій части завдані були удари вже по смерти жертви.

Навіть пан Бесрилов стратив свою зимну кров. Стояв як вкопаний держачи в руцї покривало. Єго лиця налили ся кровію.

— Худоба! — сказав і тяжко вітхнув.

Може бути, що то вітхнене значило жаль, що пан Бесрилов не може вже нїчого затерти і не возьме гроший за укрите того злочину.

Поволи опустив полотно назад і обернув ся до Проскурова, що з боку уважно єго слїдив і остро дивив ся на него.

— Завтра хиба треба буде трупа секционувати, а нинї зробимо опис місця і перевеземо убитого до Б.

— А там переслухаємо також арештованого — додав спокійно Проскуров.

Очи Бесрилова забігали як наполохані зьвірята.

— Арештованого? — спитав. — Ви вже маєте одного арештованого?... Чомуж менї.... чомуж я о тім нїчого не знаю?

Дїйство що в тїй хвили жаль єго робило ся, але він скоро прийшов до себе. Кинувши скорий, лютий погляд на селян і на свого візника, обернув ся до Проскурова.

— Ах, то славно! Вам всьо удає ся! Славно!

8. Іван.

Коло півночи, коли урядники випили чай і покріпили ся, розпочало ся слїдство.

В досить великій комнатї стояв по серединї стіл, на котрім були всякі прилади до писаня; при однім кінци стола сїв Проскуров. Єго трохи сьмішна рухливість зникла: він був поважний і мовчаливий. Коло него сїв Бесрилов, що цїлковито успокоїв ся і прибрав знов свою войскову строгість. В часї короткої перерви умив ся, почернив свій вус і зачесав кручене волосе. І він був поважний; лиш часом попивав з стоячої перед ним склянки чай і глядїв з поблажливою усьмішкою на слїдчого судию.

— Велїть привести арештованого — сказав Проскуров, підіймаючи голову від паперу, на котрім скорим почерком пера списав проґраму переслуханя.

Бестрилов лиш кивнув головою і Євсеїч вибіг скоро з хати.

В скорі отворили ся двері від сїний і в них появила ся та висока, кріпка стать мужчини, котрого я бачив з Костунем на поромі, як він лежав на возї і задумчивим поглядом слїдив за пересуваючими ся хмарами.

Переступивши поріг легко піткнув ся оглянув ся довкола, відтак виступив на перед і задержав ся на серединї комнати. Єго хід був рівний і спокійний.

Широке лице з грубими вправдї, але досить правильними чертами було спокійне і мало рівнодушний вираз. Сині очи глядїли трохи смутно і непевно, немов би цїлком не бачили окружаючих їх предметів. Волосе було коротко стрижене. На новій сорочцї видко було сьвіжі слїди крови.

Проскуров присунув менї папір, чорнило і перо та почав переслуханє.

— Як називаєш ся?

— Іван, маю трийцять вісїм лїт.

— Де мешкаєш?

— Нїгде — я бродяга (бурлака).

— Скажи Іване, чи то ти убив візника Федора Михайлова?

— Так, ваше благородиє, я.... таж то ясна річ....

— Красно, що ти признаєш ся! — похвалив єго Бесрилов.

— А щож, ваше блягородіє, чи помогло би що відпирати ся?

— Хто тобі радив чи велїв то зробити? — питав дальше слїдчий судия, коли вже попередні відповіди були списані — І звідки ти мав ті пятьдесять рублїв і трийцять дві копійки, що їх найдено у тебе при ревізиї?

Бродяга подивив ся на него задумчиво.

— Ото, ваше благородіє, радше не питай

обруч“ відновлений. Відтак звертає ся сей орґан лїбералів проти Чехів, що они бажають засїсти на лавках мінїстеріяльних і загорнути для себе найвисші посади в адмінїстрациї. Теперішне поведенє правительства змагає до осланяньщеня Австриї.

Vaterland перестерігає перед думкою, мов би вже прийшло до уґрунтованя правительства з посеред правиці. Ситуация полягає лише в тім що ґр. Баденї хоче свою проґраму перевести при помочи правиці. На проґраму правиці він не згодить ся, хотя ся проґрама не дуже різнить ся від річи тронової. Ми надїємось з акциї теперішної лише того успіху, що парлямент стане знов фунґовати.

Wiener Allg. Zeitung виступає рішучого проти опозициї, котра своїм поведенєм нищить конституцию австрийску. Меньшість хоче розказувати. Се чейже аномалія в конституцийній державі. Дивні часи переживаємо. Колишні автори конституциї гребуть тій конституциї гріб власними руками, а колишні противники будьто централїстичної конституциї австрийскої стоять в її оборонї! Однакож чи буде теперішна більшість мати силу, рушити машину державну вперед? Чи заведе она лад в державі? Правительство саме не всилї сего доконати, бо не має права, вдирати ся в компетенцию ради державної. Чи при виборах до делеґациї схоче обструкция знов відограти свою ролю? Нинї знаємо лише се, що Шенерер вишле своїх сателїтів на арену при провізорії квотовій. Мабуть прийде ще до завзятої борби з Нїмцями, що самі попали на дорогу, з котрої тяжко завернути.

Новинки.

Львів дня 6-го вересня 1897.

— **Дирекция ц. к. академичної (рускої) ґімназиї у Львові** пригадує, що письменний іспит зрілости в осїннім речинци розпочинає ся в сїй ґімназиї в четвер дня 9-го н. ст. вересня, іспит устний в четвер дня 16-го вересня. Абітуриєнти обовязані зголосити ся до того іспиту найпізнїйше в середу дня 8 го вересня до години 1-шої з полудня в канцеляриї дирекциї.

— **Посьвяченє нової школи в Сокали** відбуває ся нинї, в понедїлок. На то торжество запрошені п. Віцепрезидент ц. к. краєвої Ради шк. др. Бобжиньский, краєвий інспектор шкільний п. Б. Барановский і посли сокальскі: Вахнянин і Країньский.

— **В краєвій школї лїсової господарки** зачне ся шкільний рік 1897/8 дня 1-го жовтня. Подання о принятє має ся вносити до дирекциї найдальше до 20-го вересня.

— **З державних зелїзниць.** З днем 1-го мая 1898 будуть блискавичні поїзди Відень-Львів чч. 5 і 6 їхати аж до Іцкан, так, що з Черновець до Відня можна буде дістати ся за 18 годин. Натомість теперішні поспішні поїзди чч. 303 і 304 будуть перемінені на особові поїзди і мати-муть сполученє з львівскими поспішними поїздами чч. 3 і 4.

— **Концерт руских академиків** в Чернівцях, що відбув ся дня 3-го вересня в сали товариства музичного, випав під кождим взглядом величаво. Черновецка „Буковина“ пише про той концерт: „Коли взяти на увагу, що сьпіваки потомлені попередними 15 концертами та дорогою, то справдї подивляти треба їх сьвіжі голоси. Як би ще хор мав кілька добрих басів більше, то можна би его справдї вважати взірцевим. Інтересним обявом було се, що велика саля музичного товариства, так вся переповнила ся людьми. Публики було так богато, як мало на якім концертї в Чернівцях. А вже всїлякі песимісти, що маловажили буковиньску Русь, могли і в салї концертовій і відтак в центральнім готелю на комерсї пересьвідчити ся, що інтелїґенциї своєї на Буковинї маємо зовсїм імпонуюче число. Самі сьпіваки з Галичини, чудували ся, побачивши таку велику буковиньску Русь. Лише панни кривдували собі, що по концертї не було танцїв. І то мимо страшної спеки в салї. Витрималий то „нарід“, де іде о танцї...“

— **Еміґрацийні аґенти** розпочали знов свою роботу і бушують тепер в стрийскім повітї. За посередників вибрав тим разом звістний аґент Сільвіо Нодарі судових возьних і порозсилав до них листи, в котрих просить, аби они намавляли людий до еміґрациї.

— **Стация жандармериї** з Майдану, в повітї калуским, перенесена до Ясеня в тім-же повітї.

— **Засуд на конокрадів.** В справі конокрадів з Сокальщини, про котру ми писали передвчера, видав вже львівский трибунал засуд, котрий так звучить: Стефана Новосада засуджено на 3 роки тяжкої вязниці, заострено постом кождого місяця, Асафата Мроця на вісїм місяців, Мавра Лейбу Ґенавера на вісїм місяців, Ів. Свистуна на 4 місяцї, Як. Щербицкого на 3 днї, Бартка Бомбруха на 5 днів, а Приступу, Іцка Мончара і Спирид. Мроця увільнено від вини.

— **Згоріли мілїони.** В палатї інтендантури скарбу і дирекциї льотерийної в Римі вибух в середу огонь, котрого причину доси не вислїджено. Коли прибула сторожа огнева, згоріли вже два поверхи і покрівля завалила ся. Шкоду не можна було доси обчислити, бо в касах мало бути кілька мілїонів паперового гроша і цїнних паперів. Побоюють ся, що підчас огню згинули також люди.

— **Крокодиль у Вислї.** В Кракові виїхало оногди кількох ловців за місто до Лєнгу під Моґілою на лови. Тут довідались они, що у Вислї від кількох днів показуєсь якась потвора та й лякає людий. Селяни просили ловців, щоби забили „смока“. Одному з ловців, Анчицови, властителеви друкарнї в Кракові, удало ся вцїлити потвору в сам лоб. Показало ся, що се не потомок давного підвавельского „смока“, а типовий з Нилю крокодиль, довгий 2 метра а ваги 29½ клг. Крокодиль сей утїк з менажериї, що стояла перед кількома днями в Кракові, над самою Вислою на Пулвею зьвіринецкім. Властитель менажериї зі страху перед одвічальностию не повідомив властий о тім, що крокодиль утїк.

— **Померла** Юлїя з Березиньских Созаньска, жена гр. кат. пароха в Журові, рогатиньского повіта, дня 4 го вересня, в 25-ім роцї житя.

мене! Ти знаєш свій обовязок, а я свій!... Я то сам зробив і більш нїчого.... Я то сам зробива, моїми сьвідками темний лїс і чорна ніч — більше нїхто!

Бесрилов закашляв і з очевидним вдоволенєм попив чаю, кинувши насьмішливим поглядом на Проскурова.

Відтак поглянув знов на бродягу з правдивим вдоволенєм і з его карности, так як старий, заслужений офіцир тїшить ся, коли бачить перед собою хороброго воїна.

Проскуров не стратив своєї поваги. Він здавалось і не дуже числив на щирість злочинця.

— Не скажеш нам — тягнув він дальше своє переслуханє — чому ти Федора Михайлова в так страшний спосіб порізав. Чи ти то зробив з личної мести, ненависти, чи з неприязни?

Запитаний видивив ся на слїдчого судию з зачудованєм.

— Я пхнув его раз, два рази ножем, більше, здає ся менї, нї. Тодї він упав....

— Посьвіти ему! — сказав Проскуров до одного селянина. — Подиви ся там до комнати: — обернув ся до арештованого.

Той пішов своїм давним, рівним ходом до дверий і задержав ся. Селянин взяв зі стола сьвітло і вийшов до сусїдної комнати.

Нагле затремтїв злочинець цїлим тїлом і відскочив назад. Відтак коли очевидячки переміг себе, аби ще раз подивити ся, заточив ся до противної стїни. Ми всї водили за ним очима з великим зворушенєм, що немов перейшло на нас з того дужого кріпкого чоловіка, котрий стояв тепер немов зломаний.

Він був блїдий. Якийсь час стояв зі спущеною головою, опираючись плечем о стїну. Відтак підніс голову і подивив ся на нас очима, в котрих видко було страх, сумнїв і німе питанє.

— Ваше благородіє і ви, православні християни, братя! — почав благаючим голосом — я того не зробив! Вірте менї — того я не зробив! Може зі страху — не можу собі пригадати, але нї, нї.... я того не міг зробити!...

Нараз війшло в него житє. Его очи заблисли перший раз.

— Ваше благородіє — сказав рішучо приступаючи до стола — пишіть: То зробив Костуньо — Костуньо з роздертим носом! Він, лише він, злодїй! Лиш він може так знущати ся над чоловіком! То его дїло!... Чи був він моїм товаришем, чи нї — пишіть ваше благородіє!

При тій наглій зміні вхопив Проскуров за папір і почав сам писати протокол. Бродяга розвивав перед нашими очима понурий образ, страшну драму.

Він утїк з Н-скої тюрми, де сидїв за волокитство і волочив ся відтак якийсь час без занятя, аж раз звів его припадок в однім шинку з Костунем і его спільниками. Тут перший раз прислухував ся він розмові о небіжчику Федорі Михайловичу.

„Він — оповідали ті люди між собою — зачарований; нїчого его не чіпить ся: нї ніж, нї куля — він зачарований“. — „Брехня, люди — сказав я — то не може бути. Кождого чоловіка чіпить ся ніж“. — „Ти звідки і хто такий?“ — спитали мене. — „То моя річ“ — відповів я. — „Тюрма моя мати а лїс батько. Я звідтам, лиш не люблю слухати, як хто плете дурниці!“

Слово по слові прийшло до того, що его приймили до товариства і велїли дати горївки; тодї сказав Костуньо: „Чи ти такий чоловік, що можна би на тебе спустити ся, пристанеш до нас?“ — „Добре!“ — відповів я. — „Ми потребуємо одного чоловіка, в день чи в ночи — але мусить щось стати ся в вивозї, бо туди буде переїздити один пан, що повезе з собою богато гроший з міста. Але чи ти лиш не хвалиш ся? Повезе его инший візник, то ми вже дамо собі раду, але коли его повезе „Забияка“ то ти певне втечеш“. — Того не буде“ — сказав я. — „Добре“ — відповів він. — „Коли ти будеш мати відвагу убити его, то будеш і з нас вдоволений. За „Забияку“ дістанеш добру нагороду“.

— Нагороду? — Від кого? — перебив его Проскуров.

— Ваше Благородіє, слухай, коли я говорю, питати можеш пізнїйше! — сказав бродяга. — Першого разу я справдї утїк; я настрашив ся, але головно тому, що товариші лишили мене самого. Тодї і я стратив відвагу. А він, злодїй, ще мене опісля висьміяв.. — „Добре“ — сказав я — ходїть ще раз. Але слухай, Костю, як ти утїкнеш сам — то й ти не лишиш ся при житю“.

Ми пересидїли три днї в вивозї — і дождали его. Третого дня вечером переїхав він тамтуди — отже мусїв вертати ночию. Ми приготовили ся. І справдї ми почули як він вертав; поволи їхав верхом дорогою. Костуньо вистрілив і его кінь упав. Михайлич кинув ся люто в корчі — просто менї в руки. Моє серце вправдї сильно забилось, але я бачив, що він або я.

Я хотїв вбити ему ніж в груди — але в однїй хвили вхопив він мене за руку, вирвав менї ніж і відкинув его далеко. Відтак здоймив свій ремінь, аби мене звязати; але я мав другий ніж в чоботї, витягнув его несподївано, обернув ся і — пхнув поміж ребра. Він застогнав, підніс мою голову до гори, так що міг побачити моє лице і подивив ся на мене...

— Ах — сказав — я то причував! Тепер іди, не муч мене більше. Ти мене вже смертельно скалїчив.

Я встав і подивив ся на него.... Він страшно терпів, хотїв піднести ся, але не міг.

— Прости! — просив я.

— Іди, нехай тобі Бог простить, я тобі простив. Іди! — сказав ще.

Я відійшов і більше не вертав до него, вірте менї.... То по мнї Костуньо зробив.

Бродяга замовк і сїв утомлений на лавку. Проскуров скоро скінчив писати протокол. В комнатї було цїлком тихо.

— Тепер — сказав слїдчий судия — докінчи твоє щире признанє. Що то був за купець, що вас супроводив при першім нападї

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 6 вересня. Цїсар повернув вчера з маневрів на Мораві до Відня.

Прага 6 вересня. Вчера відбули ся тут збори социяльних демократів. Бесїдники промавляли в обох язиках і сильно нападали на народні сторонництва і на правительство.

Гомбурґ 6 вересня. Вчера по полудни виїхала цїсарска пара нїмецка і король італїяньский з женою до Фридрихсгофу, аби відвідати цїсареву Фридрикову. Італїяньска пара королївска засадила в парку деревце на памятку своєї гостини.

Переписка зі всїми для всїх.

Оповістка.

Пошукує ся учительки на село, Русинки, до приготовленя трох дївчат до третої кляси. Близших інформаций на письменні або устні зголошеня удїлить в низу підписаний.

Сїмнайцятьлїтна: Ваше питане ставить нас в дуже труде положене, бо майже хочете, щоби ми рішали о Вашій судьбі. Листовно годї нам давати відповіди, бо то значилоби дїлати потайком, поза плечима Ваших родителїв. Для того о скілько можемо, подамо Вам тут деякі ради. Ви задумали зробити важний і рішучий крок в житю і хочете стати Сестрою служебницею Пречист. Діви Мариї. Від того Вашого наміру годї нам Вас відраджувати, тим більше, що хоч Сестри Служебницї не творять ще нинї монашого чину, але все-таки колись будуть творити і потребують осіб інтелїґентних та готових з посьвященєм служити Пр. Д. Мариї, а при Єї ласцї та помочи і свому народови. Гадка Ваша безперечно красна і в інтересї Сестер Служебниць ми би лиш бажали, щоби як найбільше інтелїґентних осіб вступало в їх ряди. Але з другої сторони так важний крок в житю, як той, який Ви задумали зробити, вимагає глубокої і зрілої розваги, глубокого переконаня і непохитного постановленя, не випливаючого лиш може з якогось хвилевого настрою духа. Чоловік, що постановляє зірвати зі сьвітом, повинен добре зглубити свою натуру, щоби опісля, коли возьме на себе обовязок служити лиш Богу, не настало в нїм то роздвоєнє, котре не дає єму можности так служити Богу, як то приняв на себе обовязок, а не дозваляє служити сьвітови так, як би він міг і повинен. Ваш молоденький вік і Ваші слова: „Вишивати та робити коронки вже менї навкучилось, а на жениха чекати не маю охоти“ — переконують нас, що Ваше бажане вийшло лиш з хвилевого настрою і не може бути тим глубоким переконанєм та непохитним постановленєм, якого так важний крок вимагає. Впрочім Ви би навіть тепер без відомости і волї Ваших родичів не могли зробити того кроку. Для того наша рада була би така: Зачекайте ще з Вашим рішенєм. Займайтесь практичнїйшою і серіознїйшою роботою, як вишивка та плетенє мережева (коронок); не тратьте охоти і чекайте та будьте переконані, що і на сьвітї можна рівно-ж щиро і вірно Богови служити та бути хосенним свому народови. Думайте над собою і над Вашим теперішним бажанєм, а коли прийде час і Ви вповні будете могли осудити і оцїнити, де Ваша душа буде могла знайти собі спокій на сім сьвітї і де для Вашої моральної і фізичної сили, для Ваших здібностий було би найдогіднїйше поле до дїланя — тогди рішіть ся і зробіть так, як Ваша душа буде того бажати. — **Ще незаручений:** Єсть такий звичай, що в день заручин, молоді дають собі взаїмно в дарунку перстенї, звичайно з дорогоцїнними каменями і відповідною написию н. пр. день і місце заручин, або також бувають перстенї так роблені, що рука держить руку. Слюбні обручки дає молодий; они суть завсїгди гладкі, а мода лиш в тім, що бувають ширші або вузші, рівні або трохи круглаві зверха. Обручка після якости і скількости золота і після того чи більше або менше вирізано на них букв, платить ся звичайно по 12, 15 до 20 зр. На обручцї молодого єсть в серединї вирізане імя молодої, а на обручцї молодої імя молодого, крім того день і рік вінчаня. Другий звичай єсть такий, що в день заручин молодий дає молодій обручку, а молода молодому; в день вінчаня дає ся вирізувати імя і дата. — **Н. Лит. у Львові:** 1) Лист висилаємо нинї на подану адресу. — 2) Адресує ся н. пр.: Хвальне Товариство „Просьвіта“, Львів, ринок ч. 10. Додаток „власний дім“ служить за рекляму. В подібний спосіб адресує ся і до инших товариств. Можна також адресувати: Головний (або центральний) Видїл Товариства „Просьвіта“ і т. д. — **Ів. Федоричка в Л.:** До скарбової служби лїсової не можете бути приняті, бо там вимагають укінченя низшої школи лїсової, яка єсть в Болехові. Може бути, що хтось приватний приймив би Вас за побережника до лїса, але хто і де, того очевидно не можемо знати; мусите перепитувати у Ваших сторонах. Яко вислужений капраль можете старати ся де о посаду за возьного при якімсь урядї цїсарскім. Можна би також старати ся о якусь службу при зелїзницї. Підіть може до начальника найблизшої Вам стациї зелїзничої і спитайте єго о раду, що треба би Вам зробити, щоби дістати яке місце. Але відразу і виразно просїть лиш о раду, а не о місце, бо може відправити Вас з нїчим. Чому Ви не старали ся перейти з войска до жандармериї? — Питайте також у Вашім судї окружнім, може там знайде ся яка посада возьного. — **Читатель в Стец:** Пляму з вишняку на вовнянній материї пробуйте вивабити чистим алькоголем (купити в аптицї) і треба в нїм вмочити чисту вату і витирати пляму. Важна річ, якого рода єсть вовнянна материя, чи чисто біла, чи може крашена, та якого рода був вишняк, чи роблений на цукрі, чи лиш чиста наливка горівки. Коли материя біла а вишняк на цукрі, то насамперед треба ужити алькоголю, щоби вивабити цукор, а відтак ужити слїдуючої мішанини: 30 ґр. хльорового вапна, 30 ґр. поташу і 1 лїтру води змішати у фляшцї, добре заколотити і поставити, щоби якийсь час постояла, за той час ще кілька разів заколотити а наконець перецїдити через чистий платок до иншої фляшки. Мішанину ту треба робити в темній фляшцї і і держати в темнім місци. При ужитку тої води треба пляму змочити в чистій водї, відтак відповідно до величини плями налити повисшої мішанини і друге тілько чистої води (річної) і в тім пляму намочити; наконець, коли пляма щезне, добре материю переполокати. (Коли материя крашена, не можна тої води уживати). Наконець коли материя ще вохке треба єї відпрасувати накривши зверха чистим полотном. Можна би також запалити сїрку і змочивши пляму держати на сїркою. (До крашеної не можна сїрки також ужити). Наконець пробуйте вивабити пляму розпущеною квасною (цитриновою) солию, соком з цитрини або амоняком.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

в чиїм імени говорив Костуньо, коли говорив о нагородї за убийство Федора Михайлича.

Бесрилов поглянув на утомленого бродягу. Але той встав нагле з лавки і сказав своїм давним рівнодушним голосом:

— Досить, більше не скажу.... Досить! Чи ви всьо списали о Костуню?... Так, нехай більше не знущає ся над трупами! Велїть мене випровадити, ваше благородіє, більше не скажу.

— Слухай, Іване — сказав Проскуров — я звертаю твою увагу, що чим щирійше і повнїйше буде твоє зізнане, тим лагіднїйше будуть тебе судити. Твоїх товаришів сяк чи так не уратуєш.

Бродяга здвиг плечима.

— Мене то не обходить — менї всьо одно.

Не було надїї чогось більше довідати ся від него і єго виведено до сїний.

Треба було ще переслухати сьвідків.

Ждали на сьвященика, котрий мав їх заприсягати і так довго стояли они вкупі мовчки під стїною — поперед всїх Євсеїч. Єго лице було червоне, уста затиснені, чоло зморщене. Деколи кидав зпід бров то на Бесрилова, то на слїдчого судию ворожі погляди. Після всяких признаків рішили ся на щось ті люди. Бесрилов сидїв на лавцї, витягнувши далеко вперед себе ноги і бубнив пальцями по столї. Доки селяни ходили і шептали, між собою слїдив він їх уважно очима. Відтак відвернув ся зі згірдною усьмішкою і легко хитаючи головою, сказав до Проскурова:

— Ах, Афанасиє Івановичу — простїть, я цїлком забув зложити вам желаня.... ті всї неприємности — простїть.

— Менї? Чого? — спитав Проскуров, не підводячи голови від протоколу.

— Як? — спитав утїшений Бесрилов.

— То ви ще нїчого не знаєте і я перший, що буду мати приємність донести вам ту милу новину? — Ах, я дуже, тїшу ся.

Проскуров подивив ся на асесора, що приступив до него солодко усьміхнений побрязкуючи острогами.

— Ви іменовані заступником касиєра до Н. То очивидно поки що лиш форма — вас само собою розуміє ся іменують дїйстним касиєром. З цїлого серця складаю вам желаня! — говорив Бесрилов найдобродушнїйшим голосом, беручи руку зачудованого Проскурова.

Але Проскуров якось не умів оцїнити того приятельского чувства; він вирвав від него руку і зірвав ся з крісла.

— Позвольте, пане — почав скоро і урваним голосом — тут не місце до жартів. Гадаєте, що я не пізнаю ся на вашій роботї? Милите ся, пане; я не упав на голову, нї, мій пане, не упав на голову.

— Але що вам стало ся, Афанасиє Івановичу? — удавав Бесрилов зачудованого і заломив руки та оглянув ся довкола, немов би хотїв призвати всїх присутних на сьвідків тої тяжкої невдячности Проскурова. — Чиж я можу жартувати? Урядове іменоване.... я сам читав той документ. Я кажу вам — то місце мусите знати — варта золота!

При тих словах змінив голос і говорив в тонї дружеской прихильности.

— Від тепер не будете потребувати займати ся тими немилими справами. Навіть теперішну справу будемо мусїли на жаль кінчити самі без вашої неоцїненої помочи.... Очевидно, що ми того дуже жалуємо; але за то з другої сторони тїшимо ся задля вас. Спокійне, певне місце — ха, ха, ха, цїлком відповідне вашій вдачи, а відтак ха, ха, ха — вдячність купців!

Бесрилов вже тепер не унимав ся і не здержував ся, єго сьміх, що тряс ним цїлим, був просто неприличний.

Проскуров стояв перед ним як скаменїлий, оперши ся обома руками о стіл. Єго лице немов зістарілось і пожовкло, а в очах видко сумне, жалісливе зачудованє. — В тій хвили виглядав він справдї глупо!

Я подивив ся на селян. Всї пхали ся наперед, лиш Євсеїч стояв як звичайно зі спущеною головою і прислухував ся розмові, не пропускаючи нї одного слова.

(Конець буде).

Надіслане.

Ц. к. упр. галиц. акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

переніс

Контору виміни і відділ депозит.

котрих бюра містили ся дотепер в мезанїнї власного будинку до льокалю фронтового в партері.

Відділ депозитовий

принимає вклади і виплачує залички на рахунок біжучий, принимає до переховання папери вартістні і дає на них залички.

Крім того впроваджено подібно як в інституциях заграничних т. зв.

Депозита заховавчі (Safe Deposits).

За оплатою 25 до 35 зр. а. в. річно, депозитар дістає в сталевій касї панцирний сховок до виключного ужитку і під власним ключом, де безпечно і дискретно переховувати може своє майно або важні документи.

За редакцию відповідає: Адам Кревхавецкий.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і діл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.